

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/13/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010176
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8713010176.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.02.2018 v Prešove, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Q. T. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 50/2013 zo dňa 19.10.2016.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/50/2013 zo dňa 19.10.2016 bol obžalovaný Q. T. uznaný vinným z trestného činu podvodu § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona účinného do 01.01.2006, vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 01.01.2006, na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s U. T., rod. W., nar. XX.XX.XXXX oslovili Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. S., ktorý bol vtedy výlučným vlastníkom rodinného domu č. XXX s príslušenstvom, postavenom na pozemku parc. číslo XXXX/X a pozemku - parcely registra „C“ parc. č. XXXX/X - zastavené plochy a nádvoria o výmere 800m², zapísaného na LV č. XXX, v kat. území D. S. na str. B X v X/X a na str. B X v X spolu v celosti s tým, že by túto nehnuteľnosť odpredal Q. Q. U. T., s čím Q. Q. súhlasil a dňa 28.04.2005 na Notárskom úrade v Poprade, u notárky P. E. F. podpísal ako predávajúci kúpnu zmluvu spísanú formou notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX a č. NZ XXXXX/XXXX, pričom kupujúcim bola U. T. a v kúpnej zmluve bolo uvedené, že kúpna cena bola Q. Q. vyplatená pri podpísaní tejto zmluvy, k čomu však v skutočnosti nedošlo a kúpna cena Q. Q., využitú tak jeho dôverčivosť mu nebola vyplatená ani doposiaľ a v roku 2010 Q. Q. z tohto rodinného domu vysťahovali, čím takto Q. Q. uviedli do omylu a spôsobili mu škodu vo výške 36.701,52 eur,

a bol mu za to podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 01.01.2006 podmienene odložený a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 mu súčasne určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 mu zároveň uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenému Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, toho času bytom F. č. XX, okres N. škodu vo výške 36.701,52 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 rovnako poškodeného odkázal so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal obžalovaný odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, ktoré následne aj prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V dôvodoch uvádza, že rozsudok prvostupňového súdu nevychádza z vykonaného dokazovania, je vydaný účelovo a v časti týkajúcej sa náhrady škody zmätočne. Súd súčasne nevyhodnotil objektívne všetky dôkazy či už jednotlivito alebo v ich vzájomných súvislostiach. V priebehu

celého konania bolo možné skutkový stav veci zistiť zo štyroch priamych dôkazov, zvyšné dôkazy sú nepriame, resp. výpovede viacerých svedkov nemožno ani za dôkaz považovať. Za priame dôkazy je možné označiť len výpovede obžalovaných U. T. a Q. T., výpoveď poškodeného Q. Q. a kúpnu zmluvu spísanú vo forme notárskej zápisnice A. A. zo dňa 28.04.2005. Obžalovaný Q. T. od začiatku konania tvrdil, že s poškodeným Q. Q. o predaji rodinného domu a pozemkov v Liptovskej Tepličke nerokoval, o tejto otázke s ním vôbec nehovoril. Odpredaj rodinného domu bol realizovaný z iniciatívy poškodeného, ktorý sa dohodol s U. T. na všetkých podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy vrátane kúpnej ceny. Ak sa tak U. T. rozhodla, on jej rozhodnutie akceptoval a spoločne so súrodencami na odkúpenie nehnuteľností matke prispeli. Nikdy však netvrdil, že by každý z nich na kúpu rodinného domu poskytol sumu 300.000,- Sk, ako to uvádza súd v odôvodnení rozsudku. Ďalej uvádzal, že matke pomohol zabezpečiť spísanie kúpnej zmluvy vo forme notárskej zápisnice na Notárskom úrade P. F. v Poprade a svoju chorú matku, ktorá pri sebe mala v hotovosti viac ako 1 milión Sk na notársky úrad v Poprade doviezol a odprevadil. Súčasne uviedol, že poškodený Q. Q. kúpnu zmluvu vo forme notárskej zápisnice podpísal až po tom, čo si prepočítal v hotovosti vyplatenú kúpnu cenu. Spoluobžalovaná U. T. k týmto okolnostiam vypovedala rovnako, jediný rozpor v ich výpovediach bol v tom, kam si poškodený odložil finančnú hotovosť. Na týchto výpovediach obžalovaný zotrval počas celého konania. U. T. oproti svojej pôvodnej výpovedi pri konfrontácii s poškodeným uviedla, že poškodenému kúpnu cenu vyplatila až po podpise kúpnej zmluvy. Tu je však potrebné upozorniť na to, že v čase konfrontácie uplynula od uzatvorenia zmluvy pomerne dlhá doba takmer 8 rokov a rozpor v jedinom detaile nemôže svedčiť o nepravdivosti alebo účelovosti tvrdení obžalovanej U. T.. Tento rozpor bolo možné odstrániť pri prípadnej výpovedi obžalovanej, ktorú spoločne s obžalobou opakovane navrhovali vypočít v tomto konaní v pozícii svedkyne. Tento úkon však súd nevykonával s odkazom na zdravotný stav U. T.. Napriek tomu obžalovaný má zato, že súd mal možnosť výsluch svedkyne vykonať napríklad v mieste jej bydliska. Ak súd vykonal dokazovanie len prečítaním výpovedí U. T. v prípravnom konaní, v ktorom však vypovedala v postavení obvinenej, súd z procesného hľadiska vykonal dokazovanie nesprávne. V pozícii svedka by U. T. vypovedala po poučení o následkoch krivej výpovede a po zložení prísahy svedka. Napriek tomu má za to, že v podstatných náležitostiach sú výpovede obžalovaného Q. T. a U. T. zhodné. Súd ich však vyhodnotil ako účelové a nepravdivé v rámci obhajoby obžalovaných. Jediným priamym dôkazom, ktorý má svedčiť o vine obžalovaného, sú výpovede poškodeného Q. Q.. Na rozdiel od výpovedí obžalovaných sú výpovede poškodeného už v prípravnom konaní rozporuplné a vo svojom súhrne nasvedčujú o nevieryhodnosti svedka. V trestnom oznámení svedok Q. tvrdil, že nikdy žiadnu kúpnu zmluvu nepodpísal. Pri výsluchu dňa 02.02.2011 uviedol, že podpísal nájomnú zmluvu za prítomnosti Q. T., U. T. a ďalších dvoch ľudí. Opakoval, že kúpnu zmluvu nepodpísal. Na strane 7 zápisnice z tohto výsluchu uvádza, že sa osobne stretol s pani P. (dnes T.) a podpísal s ňou nájomnú zmluvu. Neskôr však na tej istej strane zápisnice z výsluchu svedka sa nachádza jeho vyhlásenie, že dňa 28.04.2005 nepodpísal žiadnu zmluvu. Ani sa nepamätá, že by overoval podpis na notárskom úrade v Poprade. Oproti tomu pri výsluchu dňa 27.07.2011 uvádza, že mu nový občiansky preukaz vybavovala manželka Q. T. (svedkyňa P. P.), ktorá to však pri svojej výpovedi poprela. Pri tejto výpovedi uvádza, že bol na Notárskom úrade P. F. (dňa 02.02.2011 sa nepamätal, či bol pri notárovi) so ženou, ktorú by nespoznal. Nielenže pri tejto výpovedi neuvádza prítomnosť U. T., naopak tvrdí, že tam s určitosťou nebola a ani ju nevidel. Neskôr pri tom samom výsluchu tvrdil, že bol na notárskom úrade sám bez prítomnosti nájomcu. V úvode výpovede však tvrdil, že išiel so ženou, ktorú by nespoznal. Malo sa jednať o pani P. za nájomcu. Pri tejto výpovedi okrem iného uviedol, že ho na notársky úrad mal doviesť syn obžalovaného S. T.. Ako však vo svojej výpovedi neskôr uviedol S. T., dňa 28.04.2005 nemal vodičské oprávnenie a ani motorové vozidlo, v tom čase ešte chodil na Gymnázium v Poprade a v ten deň bol nepochybne v škole. To pri svojej výpovedi potvrdila aj svedkyňa P. P., jeho matka. Pri výsluchu dňa 25.10.2011 predložil vyšetrovateľ svedkovi Q. Q. doklady preukazujúce, že kúpnu zmluvu s vyznačením vkladu do katastra nehnuteľností prevzal od Správy katastra Poprad dňa 26.05.2005. Po predložení týchto dokladov potvrdil pravosť svojich podpisov na kúpnej zmluve aj na doručenke nachádzajúcej sa v spise SKN Poprad. Potvrdil, že kúpnu zmluvu s U. T. uzatvoril a súčasne vysvetľoval dôvody, ktoré ho k predaju nehnuteľností viedli. Táto jeho výpoveď je v priamom rozpore s jeho predchádzajúcimi tvrdeniami o tom, že žiadnu kúpnu zmluvu s U. T. nepodpísal, ba dokonca, že nebola ani prítomná na notárskom úrade. Jediné tvrdenie, na ktorom poškodený zotrval počas celého prípravného konania a následne aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní pred súdom je skutočnosť, že mu nebola vyplatená kúpna cena. Na hlavnom pojednávaní svedok Q. znova uviedol, že sa o kúpnej zmluve dozvedel náhodou až v roku 2011. To je v priamom rozpore s jeho vlastnou výpoveďou v prípravnom konaní zo dňa 25.10.2011, pri ktorej uviedol aj dôvody, ktoré ho viedli k odpredaju nehnuteľností. Tvrdil tiež, že po odpredaji domu neplatil žiadne náklady, len daň z nehnuteľnosti. Pri svojej výpovedi dňa 27.07.2011 však tvrdil, že neplatil ani daň z nehnuteľnosti.

Uviedol tiež, že mu obžalovaný T. dal 1.000,- Sk na to, aby išiel overiť svoj podpis k inému notárovi pri Hoteli Gerlach. Obžalovanému vôbec nie je zrejmé, o čom má svedčiť táto časť výpovede. Okrem iného uviedol, že v roku 2008 podpísal zmluvu o náhradnom ubytovaní v Brezne. Pri konfrontácii s U. T. dňa 09.08.2012 však uviedol, že v Brezne nikdy nebol. Napriek týmto rozporuplným výpovediam súd prijal záver, že jediný Q. Q. z priamych svedkov hovorí pravdu. Rozpory vo výpovediach, ktoré nebol schopný ani vysvetliť, súd pri ústnom odôvodnení rozsudku pripísal jeho osobnosti. Podľa písomného odôvodnenia rozsudku mal naopak obžalovaný Q. T. využiť osobnosť poškodeného a spôsob jeho života na vlastné obohatenie. Ak však bola alebo je osobnosť poškodeného natoľko komplikovaná, že by mala vysvetľovať nielen motívy obžalovaného, ale najmä zásadné rozpory v jeho výpovediach, bolo úlohou súdu objektívne zistiť, či sú jeho výpovede pravdivé. Toto bolo možné dosiahnuť len psychologickým, poprípade psychiatrickým vyšetrením. Napriek návrhom obžalovaného však ani vyšetrovateľ ani súd posúdenie osobnosti svedka - poškodeného za účelom zistenia pravdivosti jeho tvrdení nenariadili. Za podstatné vyjadrenie svedka - poškodeného k celej veci je možné podľa obžalovaného považovať jeho odpoveď na otázku právneho zástupcu na hlavnom pojednávaní dňa 14.09.2016 keď uviedol, že v minulosti s obžalovaným Q. T. nikdy neriešil otázku predaja a kúpy jeho rodičovského domu a nikdy spolu neriešili ani otázku kúpnej ceny za odpredaj týchto nehnuteľností. Týmto svojím vyjadrením len potvrdil predchádzajúce tvrdenia samotného obžalovaného Q. T.. Podľa výroku rozsudku mal obžalovaný Q. T. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s U. T. osloviť poškodeného s tým, že by túto nehnuteľnosť poškodený odpredal U. T. a po podpísaní kúpnej zmluvy mu nevyplatili kúpnu cenu a neskôr ho z tohto rodinného domu vystaňovali. Ako tvrdí samotný poškodený Q. T. ho neoslovil a nikdy spolu o predaji rodinného domu nehovorili. Ak teda obžalovaný s poškodeným otázku odpredaja jeho rodičovského domu nikdy neprejednával, potom ho nemohol uviesť do omylu. Aj samotná podstata trestného činu podvodu podľa tohto skutkového stavu nie je naplnená. Štvrtým priamym dôkazom je samotná kúpna zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice. V tejto kúpnej zmluve predávajúci výslovne vyhlásil, že mu bola kúpna cena vyplatená pri podpise zmluvy. Notárska zápisnica je verejná listina, ktorá osvedčuje pravdivosť skutočností v nej uvedených. Túto prezumpciu pravdivosti skutočností uvedených v notárskej zápisnici je možné vyvrátiť, avšak len riadnymi a hodnovernými dôkazmi. Jediným dôkazom, ktorý má vyvrátiť vyhlásenie predávajúceho o prevzatí kúpnej ceny, ktoré aj podpísal a jeho podpis bol úradne overený, je znova len tvrdenie predávajúceho o tom, že kúpnu cenu neprevzal. O úrovni jeho výpovedí však svedčia už vyššie uvedené rozpory, ktoré nebol schopný vysvetliť. Dôkaznou silou verejnej listiny sa však súd v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaobrá. Z tohto hľadiska je nie nepodstatné, že poškodený podal trestné oznámenie až v roku 2011, pričom kúpna zmluva bola podpísaná dňa 28.04.2005 a Správou katastra v Poprade mu bola doručená dňa 26.05.2005. Až po uplynutí 5,5 roka si poškodený spomenul, že mu kupujúci nevyplatili kúpnu cenu. Ako sám uviedol, do podania trestného oznámenia nevykonal žiadne kroky na sponchybnie platnosti prevodu nehnuteľností a ani na vymáhanie pohľadávky.

V odôvodnení rozsudku súd rozsiahlo cituje výpovede svedkov a oboznamuje písomné dôkazy, ktoré však nevyhodnocuje. Ak súd na str. 22 rozsudku uvádza, že už v predchádzajúcej časti pri hodnotení objektívnosti a dôveryhodnosti výpovedí obžalovaného a svedkov poukázal na to, z akého dôvodu a prečo sa mu javia obrana obžalovaného i tvrdenia svedkov ako účelové je potrebné poukázať, že vyhodnotenie výpovedí svedkov súd nevykonal. Výpovede svedkov súd cituje neúplne, nepresne, mylí si mená, resp. priezviská svedkov a obmedzuje sa len na citáciu výpovedí. Nie je obžalovanému napríklad zrejmé, prečo súd výpovede svedkov Y. Q., C. O., P. O., P. O., X. U., U. P. a W. C. prechádza len jedinou vetou na str. 19 rozsudku. Napríklad svedkovia P. O. a P. O. (nie O.) netvrdili, že by sa o predaji rodinného domu poškodeným dozvedeli až počas vyšetrovania, naopak uviedli, že niekedy v roku 2005 alebo 2006 sami mali záujem o odkúpenie týchto nehnuteľností od poškodeného, ktorý im však oznámil, že už ich predal T.. Okrem toho svedkyňa P. O. vo svojej výpovedi uvádza, že po obci Liptovská Teplička sa medzi ľuďmi hovorilo, že poškodený Q. dostal väčšiu sumu peňazí. O úrovni viacerých svedkov vypočutých v prípravnom konaní svedčí aj výpoveď P. F., ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal presný opak toho, čo pred vyšetrovateľom. Rozpory vo výpovedi odôvodňoval odstupom času. Tu je však potrebné upozorniť, že medzi výpoveďou v prípravnom konaní a výpoveďou na hlavnom pojednávaní uplynulo niečo vyše 3 rokov. Na druhej strane od podpisu kúpnej zmluvy medzi poškodeným Q. Q. a U. T. a výpoveďou svedka P. F. pred vyšetrovateľom uplynulo vyše 7,5 roka. Ak si po 3 rokoch tento svedok nepamätal obsah svojej výpovede pred vyšetrovateľom, je len ťažko možné uveriť tomu, že si po 7,5 roku skutkové okolnosti pamätal presnejšie. Ak súd cituje výpoveď svedkyne P. F., ktorá uviedla, že aj s bratom poskytli matke peniaze na zakúpenie nehnuteľností od poškodeného v rozsahu cca 200.000,- Sk, bolo povinnosťou súdu tento dôkaz vyhodnotiť. To však napriek tvrdeniam obsiahnutým

v odôvodnení rozsudku neurobil. To sa týka viacerých dôkazov produkovaných počas konania. Ako obžalovaný uviedol už v úvode odôvodnenia, bolo možné ako priame dôkazy v konaní vyhodnotiť len výpovede poškodeného Q. Q., obžalovaného Q. T., obžalovanej U. T. a samotnú kúpnu zmluvu spísanú vo forme notárskej zápisnice. Ak by aj súd vylúčil výpovede obžalovaných ako účelové, stále je možné za priame dôkazy považovať výpoveď poškodeného Q. a kúpnu zmluvu. Tieto dôkazy sú však v priamom rozpore a je potrebné vyhodnotiť ich v súvislosti s ďalšími nepriamymi dôkazmi vykonanými počas konania. Na závažné rozpory vo výpovedi poškodeného Q. Q. už poukázali a podľa nášho názoru nemožno jeho výpovede označiť za vierohodné. Ani vykonané nepriame dôkazy jednoznačne nepreukazujú pravdivosť tvrdení poškodeného a nevyvracajú prezumpciu pravdivosti verejnej listiny. Obžalovaný na pojednávaní predložil písomný dôkaz, ktorým preukazuje, že poškodený sa s ním stretol v priebehu konania a znova mu podpísal vyhlásenie, že kúpnu cenu za predaj nehnuteľností prevzal. Aj z ďalších produkovaných dôkazov vyplýva, že toto stretnutie poškodeného s obžalovaným sa uskutočnilo z iniciatívy Q. Q.. Napriek komplikovaným výpovediam poškodeného a úrovni jeho zmyslov a pamäte chápal pri opise časových súsledností tohto stretnutia celú situáciu lepšie ako jeho samotný právny zástupca, prítomný prokurátor aj sudkyňa. Pri podpise tohto vyhlásenia bol prítomný aj svedok F. F., ktorý pri svojej výpovedi opísal priebeh stretnutia a podpísania predmetnej listiny. Jeho výpoveď je v priamom rozpore s tvrdením poškodeného, ktorý uviedol, že podpis na listine je jeho, avšak podpisoval len čistý papier, na ktorý mal byť doplnený zoznam odovzdaných vecí. Ani tieto dôkazy súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyhodnocuje. Ak súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil dôkaz, nemôže ho označiť za nevierohodný. Z ďalšieho textu odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že na tieto dôkazy ani súd neprihliadal. Je potom zarážajúce, že súd nekriticky prijal ako vierohodné výpovede svedkov P. F. a jemu podobných, s ktorými poškodený organizoval alkoholové posedenia. Rozhodnutie o náhrade škody je potrebné označiť za ozajstnú perlu. Súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť poškodenému škodu vo výške 36.701,52 € spoločne a nerozdielne. Ak súd neuvádza, s kým je obžalovaný povinný zaplatiť náhradu škody spoločne a nerozdielne, zrejme tak má urobiť sám so sebou. Súd tu mal zrejme na mysli spáchanie skutku vo forme spolupáchatelstva so spoluobvinenou U. T.. Bolo by logické, aby bol obžalovaný zaviazaný na zaplatenie náhrady škody spoločne so spoluobvinenou, ale len v tom prípade, že by boli spoločne aj odsúdení. Vec obžalovanej U. T. však bola vylúčená na samostatné konanie, v ktorom doposiaľ neprebiehajú žiadne úkony a jej vina teda nebola preukázaná a ani rozhodnutím súdu uznaná. Bez toho nemožno zaväzovať obžalovaného na náhradu škody spoločne a nerozdielne s inou osobou, už vôbec nie so sebou samým. Už len z toho dôvodu, že skutok mal byť spáchaný formou spolupáchatelstva a prípadná náhrada škody má byť páchatelmi zaplatená spoločne a nerozdielne bolo potrebné, aby súd poškodeného s náhradou škody odkázal na občianske súdne konanie. Okrem už uvedených nedostatkov rozhodnutia v časti výroku o náhrade škody súd upozorňovali, že obžalovaný je cca od roku 2011 v konkurze. Počas konkurzného konania nemožno podať na úpadcu žalobu a viesť súdne konanie. Už začaté súdne konania sa ex lege prerušujú. To je aj prípad iného súdneho konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré je vedené na základe žaloby podanej obžalovaným na Okresnom súde Poprad. V takýchto konaniach možno pokračovať len na návrh alebo so súhlasom správcu konkurznej podstaty. To sa týka aj adhézneho konania, ktoré je vo svojej podstate konaním občianskoprávnym o náhradu škody spôsobenej trestným činom. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 5T 50/2013-805 zo dňa 19.10.2016 zrušil a novým rozhodnutím obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzali výrokom napadnutého rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V prvom rade odvolací súd preskúmaval, či procesný postup konajúceho súdu netrpí takými podstatnými chybami, pre ktoré by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Pokiaľ ide o právo na obhajobu, ktoré je základným právom obžalovaného pre plné uplatnenie procesných práv v rámci vedeného trestného stíhania, k tomu je potrebné uviesť, že skutočnosti plynúce z obsahu predloženého spisu jeho porušenie nepreukazujú. Obžalovaný totiž bol poučený o svojich právach, mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu za vinu, ako aj k dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní, mal možnosť navrhopovať

dôkazy a predniesť argumentáciu o svojej nevine tak v záverečnej reči, ako aj v poslednom slove, pričom v konaní bol zastúpený obhajcom, v dôsledku čoho mal vytvorené podmienky pre uplatnenie svojich práv.

Konajúci súd vykonal dôkazy podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, preto o ich obsah mohol opierať svoje skutkové zistenia. Na podklade nich uzavrel skutkový stav uvedený v napadnutom rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, a keďže svoje skutkové závery konajúci súd v dostatočnom rozsahu odôvodnil, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné opätovne podrobne hodnotiť dokazovanie.

Odvolací súd sa preto v ďalšom sústredil na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré v prvom rade smerovali voči ustálenému skutkovému stavu.

Obžalovaný v odvolaní namieta, že v priebehu celého konania bolo možné skutkový stav veci zistiť len zo štyroch priamych dôkazov, zvyšné dôkazy sú nepriame, resp. výpovede viacerých svedkov nemožno ani za dôkaz považovať. Za priame dôkazy je možné označiť len výpovede obžalovaných U. T. a Q. T., výpoveď poškodeného Q. Q. a kúpnu zmluvu spísanú vo forme notárskej zápisnice A., A. zo dňa 28.04.2005.

S takýmto hodnotením dôkazov, hlavne ich výberom - vylúčením ďalších dôkazov vykonaných v dokazovaní - sa odvolací súd nestotožnil.

Najsamprv je potrebné uviesť k uvádzanej výpovedi pôvodne spoluobžalovanej U. T., že krajský súd v rámci hodnotenia dôkazov na jej výpoveď neprihliadal, nakoľko, ako to sám konštatuje aj obžalovaný, rozhodnutím súdu vylúčiť obžalovanú zo spoločného konania postupom podľa § 21 ods. 1 Tr. poriadku na konanie samostatné, sa jej procesné postavenie zmenilo z postavenia obžalovanej na procesné postavenie svedka, a preto jej výpoveď v procesnom postavení obvinenej z prípravného konania nebolo možné prečítať na hlavnom pojednávaní postupom podľa 263 ods. 3 písm. a/ Tr. poriadku, lebo neboli na to splnené podmienky.

V reakcii na v odvolacích námietkach prezentované tvrdenia obžalovaným krajský súd následne upriamil pozornosť na ich porovnanie (hodnotenie) s dôkazmi preukazujúcimi to, čo sa mu v posudzovanom prípade kládlo za vinu.

Obžalovaný mal v podstate poškodeného uviesť do omylu tak, že zneužil jeho dôveru, lebo ho presvedčil, že budú spolu podnikat', použijúc pritom poškodeného nehnuteľnosť tak, že mu ju poškodený prenajme, resp. predá, ale s príslubom, že v nej bude doživotne bývať, bude mať súčasne prácu (ako jej správca), začo mu mal obžalovaný uhradiť dohodnutú kúpnu cenu, túto však obžalovaný neuhradil, vďaka vopred, už v čase podpisu nájomnej, resp. kúpnej zmluvy, že nemá dostatok finančných prostriedkov, a napokon poškodeného z domu, použijúc pri tom svoju matku U. T., ako vlastníčku nehnuteľnosti vystaľoval.

Uvedený záver podľa krajského súdu je možné ustáliť hodnotením nasledovných dôkazov, a to aj dôkazov označených obžalovaným.

V prvom rade krajský súd zistil, že na podklade vykonaného dokazovania, je možné nepochybné ustáliť, že dňa 28.4.2005 boli za účasti (pôvodne) spoluobžalovanej U. T., obžalovaného, poškodeného a svedkyne J. T. (rod. P.) pred notárskou kandidátkou U.. B. Q., na notárskom úrade P. E. F. formou notárskej zápisnice spísané nájomná zmluva vedená pod sp. zn. A., A. a následne aj kúpna zmluva vedená pod sp. zn. N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, predmetom ktorých boli tie isté, v skutkovej vete rozsudku označené nehnuteľnosti, čo napokon nespochybňuje ani sám obžalovaný.

Podľa odvolacieho súdu v danom prípade potom úmysel obžalovaného konať podvodne vyplýva hlavne z priebehu a spôsobu, ako mali byť úkony pri spísaní notárskych zápisníc na notárskom úrade vykonané, ale predovšetkým zo skutočností plynúcich z ich obsahu.

Opierajúc sa o výpovede poškodeného, odhliadnuc od zjavne zmätočných častí jeho výpovedí, k okolnostiam podpisu predmetných zmlúv a prítomnosti osôb, včítane výpovedí svedkyne U. T. (priamo účastných pri podpisovaní notárskych zápisníc), zamestnankýň Notárskeho úradu P. E. F. - P. G. P. a U.. B. Q. a ďalších listinných dôkazov, bola dokázaná aktívna účasť obžalovaného pri spísaní notárskych

zápisníc, hlavne čo sa týka ich obsahu, čo možno oprieť o tvrdenia poškodeného a svedkyne T., podľa ktorých to bol práve obžalovaný, ktorý ich s návrhmi na uzavretie zmlúv oslovil, pričom v čase podpisu už ich podstatný obsah mal byť vopred pripravený. Toto zistenie dokazuje aj úradný záznam ku kópii dokumentov v informačnom notárskom systéme na čl. 304, z ktorého je zrejmé, že oba notárske zápisnice ako dokument boli vytvorené už tri dni pred ich podpisom dňa 25.4.2005 v čase 13:53 hod, resp. 14:10 hod. Aj obžalovaným uhradené faktúry za vyhotovenie týchto notárskych listín v ten istý deň ako mali byť podpísané, jeho osobný záujem na ich podpísaní len potvrdzuje, čo svedčí o jeho vopred premyslenom konaní.

Aj ďalšia časť výpovedí poškodeného a svedkyne J. T., svedčia o zjavnej príprave obsahu týchto zápisníc pred ich podpisom, keď obaja zhodne tvrdili, že na notárskom úrade sa „s nimi nič nespisovalo“, ale rovno im boli predložené listiny na podpis, čo dokazuje aj to, že tieto notárske zápisnice boli dňa 28.4.2005 (kedy boli podpísané) registrované do centrálneho registra listín len s 12 min. rozdielom, nájomná zmluva N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX v čase o 11:43:00 hod. a následne kúpna zmluva vedená pod sp. zn. N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX v čase o 11:54:00. Navyše obaja, ako poškodený tak aj J. T. v podstatnej časti svojich výpovedí trvali na tom, že tieto zmluvy nepodpisovali spoločne, ale na podpis im boli predkladané individuálne, čo nespochybňuje ani osvedčovacia kniha podpisov na čl. XXX, XXX, a ani skutočnosť, že obaja menovaní sa až do podpisu nájomnej zmluvy predsa vôbec nepoznali.

Obsah notárskych zápisníc predložených k podpisu poškodenému zjavne od začiatku spochybňoval dohodu obžalovaného a poškodeného o možnosti doživotne bývať v časti domu, či zabezpečenia budúceho zamestnania, čo malo byť podmienkou poškodeného pre udelenie súhlasu s použitím jeho domu na podnikateľské účely pre obžalovaného.

Pokiaľ teda od počiatku bolo zo strany obžalovaného poškodenému deklarované doživotné užívacie právo v dome po jeho rekonštrukcii s perspektívou jeho zamestnania, za súčasného vyplatenia dohodnutej kúpnej ceny za dom, tak následné konanie obžalovaného spojené s jeho aktívnou účasťou pri spisovaní notárskych zápisníc, z pohľadu ich obsahu, zásadným spôsobom úmysel obžalovaného túto dohodu dodržať zjavne spochybňovalo.

Podmienky ich dohody sa totižto nepreniesli vo vecnej rovine (v podobe napr. vecného bremena v prospech osoby poškodeného, riadne zapísaného aj v liste vlastníctva, ako skutočnosti vymožiteľnej v súdnom konaní do budúcnosti) ako do nájomnej zmluvy, tak aj do zmluvy kúpnej, kde následný vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech kupujúcej U. T. spôsobil v podstate reálny zánik zmluvného postavenia poškodeného v nájomnom vzťahu ako prenajímateľa, s nárokom na zabezpečenie služobného bytu v rekonštruovanom dome - penzióne.

Totížto, keďže sa novým vlastníkom nehnuteľností stala U. T., tak sa súčasne stala aj prenajímateľom predmetných nehnuteľností, a keď v čl. IV kúpnej zmluvy vyhlásila, že preberá všetky práva a povinnosti vyplývajúce z nájomnej zmluvy pojataj do notárskej zápisnice, s obsahom ktorej sa pri podpísaní kúpnej zmluvy oboznámila, tak v konečnom dôsledku sa zaviazala prenajímať nehnuteľnosť svedkyňi J. T., ktorá zase v čl. IV v pôvodnej nájomnej zmluve, v tzv. dohode účastníkov zmluvného vzťahu, prehlásila, že na vlastné náklady vykoná rekonštrukciu domu na ubytovacie zariadenie - penzión, kde v objekte bude vytvorený byt správcu, ktorý bude v doživotnom užívaní v prospech „prenajímateľa“, pôvodne poškodeného Q. Q., no po zápise vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, už vlastne v prospech nového vlastníka (prenajímateľa) U. T..

Z uvedeného teda plynie, že už pri podpise kúpnej zmluvy sa poškodený, aj keď právne nezáväzného, no predsa vyhlásenia nájomcu (J. T.) vytvoril mu byt v jeho dome s právom doživotného užívania, zjavne bez toho, aby o tom mal vedomosť, vopred vzdal.

Neprehliadnuteľným faktom je aj skutočnosť, že poškodený nemohol mať vedomosť a ani nemal, keďže mu to obžalovaný zamlčal, o podmienke svedkyne J. T. pri podpise nájomnej zmluvy spočívajúcej v časovo obmedzujúcom trvaní jej účasti ako nájomcu v nájomnom vzťahu a to len do 25. týždňa v roku 2005 (čl. 408), uzavretej pôvodne na 33 rokov s už hore popísaným záväzkom, čo tiež spochybňuje od samého začiatku zámer obžalovaného dohodu dodržať.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného takýto spôsob konania obžalovaného, keď poškodenému prostredníctvom notárskej zápisnice na notárskom úrade v krátkom čase, predložil na podpis dva rozdielne právne dokumenty so vzájomne si odporujúcim obsahom, len usvedčuje obžalovaného z podvodného úmyslu. O vopred premyslenom konaní svedčí aj skutočnosť, že ani v jednom zmluvnom vzťahu ako jeho účastník, ktorý by aj priamo za záväzky plynúce z týchto vzťahov niesol priamu zodpovednosť, nevystupoval obžalovaný. To tiež nasvedčuje tomu, ako správne uzavrel aj prvostupňový súd, že obžalovaný takto zneužil dôveru poškodeného, poznajúc jeho sociálnu a finančnú situáciu; poškodený sa predsa živil len príležitostnými pomocnými prácami a súčasne mal často požívať aj alkoholické nápoje.

Ďalšou podstatnou skutočnosťou dokazujúcou podvodné konanie obžalovaného je zistenie, že nebol produkovaný dôkaz, ktorý by potvrdzoval tvrdenie obžalovaného o vyplatení finančných prostriedkov poškodenému pri podpise, resp. pred podpisom kúpnej zmluvy.

V prvom rade poškodený od samého začiatku popieral nielen vyplatenie kúpnej ceny, ale aj naplnenie ich vzájomnej dohody o doživotnom bývaní a zamestnaní.

Hodnovernosť tvrdenia poškodeného možno založiť na skutočnosti, že nebolo dokázané, aby sa zmenili jeho sociálne pomery. Svedkovia (susedia) už skôr pomenovaní P. W., N. F., P. F., P. Q., či H. C., včítane Y. P., P. O., Y. Q., C. O., manželov O., a U., U. P., či W. C.ujúcich v jeho blízkom okolí v obci v období rokov 2005 až 2010 totiž vylúčili, aby poškodený mal v tomto období, ale aj potom, viac peňazí ako obvykle, aby si žil nad svoje predchádzajúce pomery. Sám musel, ako to poškodený uviedol, postupne väčšiu časť zariadenia popredávať, aby získal finančné prostriedky na bežné živobytie, či časť zariadenia a nábytku spáliť, aby si mohol v zime zakúriť.

Okrem uvedeného výplata finančných prostriedkov priamo na notárskom úrade pri spísaní notárskej zápisnice nebola potvrdená ani pracovníčkou notárskeho úradu P. G. P., ktorá predmetné zápisnice zapisovala do centrálného registra listín, a ani vtedy notárskou kandidátkou U. B. Q., ktorá notárske zápisnice mala s nimi priamo spisovať.

Tiež tvrdenie svedkyne J. T., pôvodne spoločníčky obžalovaného v spoločnosti Y. X., s.r.o., H. X, W. W. (do 8.3.2005), že v tom čase si obžalovaný musel požičiavať prostriedky na úhradu pravidelných zákonných odvodov v prospech sociálnej a zdravotnej poisťovne za svojich zamestnancov od ďalšieho spoločníka v podnikaní v tejto spoločnosti p. P. T. v sume cca 100 000 Sk, ktoré doposiaľ ani nemal uhradiť, zásadným spôsobom spochybňuje, aby obžalovaný mohol mať vlastné finančné prostriedky na úhradu kúpnej ceny čo i len čiastočne (obžalovaný mal sám, podľa jeho vyjadrenia prispieť sumou cca 300 000 , - Sk).

Ani tvrdenie obžalovaného, že peniaze na kúpu domu mala matka zo spoločnej zbierky ich súrodencov, mená ktorých neuviedol, lebo chceli investovať do spoločnej nehnuteľnosti, ktorú budú užívať na rekreačné účely, neboli vykonaným dokazovaním dôveryhodne potvrdené. Jeho súrodenci U. T. a U. U. odmietli vypovedať a P. F. nevedela hodnoverným spôsobom vysvetliť v akom rozsahu (120 - 130 000 Sk, nevie presne), z akých prostriedkov (úver zo sporiteľne, ktorý mali na inú nehnuteľnosť) a akým spôsobom mala poskytnúť obžalovanému túto nemalú sumu peňazí. Menovaná nemá potvrdenie o ich vyplatení, ale vie, že jej ich obžalovaný vrátil, no o tom tiež nemá potvrdenie. Vyjadrenie svedkyne o vrátení finančných prostriedkov obžalovaným trpí vnútornou logikou, pretože pokiaľ sa mala podieľať na investícii spoločne s ďalšími súrodencami na kúpu nehnuteľnosti matkou, nebol dôvod, aby obžalovaný tieto finančné prostriedky mal menovanej vrátiť.

Napokon záver o nevyplatení kúpnej ceny poškodenému, už len dopĺňa snaha obžalovaného v priebehu dokazovania, aj napriek tomu, že od počiatku tvrdil, že kúpna cena bola vyplatená (táto skutočnosť je predsa obsahom aj kúpnej zmluvy), predložiť ako dôkaz písomné prehlásenie poškodeného o vyplatení kúpnej ceny, pri podpise ktorého mal dokonca byť prítomný svedok F. U. F.. Nepresný opis vzhľadu osoby poškodeného menovaným svedkom na hlavnom pojednávaní 19.10.2016 (čl. 801 - vôbec neuviedol zjavnú plešinu poškodeného, či tzv. fúziky pod nosom vid' čl.409) a samotná „písomná“ forma tohto prehlásenia zásadne spochybňujú jeho pravosť, čo správne konštatoval aj súd prvého stupňa.

Sumarizujúc všetky už prezentované skutočnosti je možné bez rozumných pochybností urobiť záver o konaní obžalovaného s úmyslom získať do dispozície rodinný dom poškodeného tak, že ho pod zámienkou jeho dlhodobého prenájmu s právom v jeho prospech naďalej v ňom bývať a príslubom budúceho zamestnania najsamprv presvedčil uzavrieť vopred pripravenú nájomnú zmluvu s jeho bývalou spoločníčkou (J. T.), aj keď namietala svoje postavenie v nájomnom vzťahu a jeho dobu (o čom poškodený nevedel), a následne ihneď, využijúc jeho dôveru, mu dal podpísať aj vopred pripravenú kúpnu zmluvu na tú istú nehnuteľnosť, pričom kupujúcou bola jeho matka (J. T.), za zjavne nevýhodnú kúpnu cenu, vedomý si toho, že v čase podpisu zmluvy nemal dostatok finančných prostriedkov na jej úhradu, ktorú ani doposiaľ neuhradil. Následne dom poskytol ako predmet záložného práva v prospech banky pre získanie úverových prostriedkov a po poskytnutí úveru z jeho iniciatívy dom previedla jeho matka J. T. na ním určené jemu blízke osoby, a napokon aj poškodeného z domu vystaňovala.

K odvolacej námietke obžalovaného spočívajúcej v hodnotení výpovede poškodeného ako nehodnovernej pre zmeny vo výpovedi odvolací súd uvádza, že túto so zreteľom na už vyššie rozvedené dôvody ako aj zistenie, že poškodený počas celého trestného stíhania zotrval na svojich vyjadreniach v tom smere, že mal dohodnuté právo doživotného bývania, pracovný pomer u obžalovaného a že za predaj rodinného domu mu nikdy peniaze vyplatené neboli, nepovažoval za podstatnú. Hodnovernosť výpovede poškodeného v okolnostiach preukazujúcich uvedenia jeho osoby do omylu je totiž aj napriek rozporom v jeho tvrdeniach, mimo tu spomenutého, preverená aj inými dôkazmi, predovšetkým výpoveďami svedkov M. W., P. P. a U. Q., či notárskymi zápisnicami. Okrem toho nemožno opomenúť ani to, že poškodený aj vzhľadom na spôsob života aký viedol, si v dôsledku požívania alkoholických nápojov zrejme nezapamätal všetky postupnosti pri podpisovaní zmlúv, čo viedlo k odlišnostiam v jeho výpovediach.

S poukázaním na právne úvahy konajúcim súdom prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku ako aj na vyššie uvedené zistenia a z nich plynúce úvahy dospel odvolací súd k záveru, že konajúci súd konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako spolupáchateľstvo trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona účinného do 01.01.2006 rešpektujúc pritom pravidlo upravené v ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zákona sa totiž trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Len po porovnaní trestných sadziieb, v rámci ktorých mohol byť trest ukladaný v rozsahu od 2 rokov do 8 rokov podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona účinného do 1.1.2006 a v rozsahu od 3 rokov do 10 rokov podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona teraz účinného, keďže konaním obžalovaného mala byť spôsobená značná škoda (nad 26 600 eur), je zjavné, že Trestný zákon účinný v čase, kedy bol čin spáchaný, je pri ukladaní trestu pre obžalovaného priaznivejší.

Ani pri hodnotení uloženého druhu trestu obžalovanému a jeho výmery odvolací súd nezistil dôvody pre jeho zmenu v prospech obžalovaného.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa konajúci súd riadil všetkými všeobecnými i individuálnymi zásadami platnými pre ukladanie trestov za pôsobnosti ustanovenia § 31 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a dospel k záveru, že účel trestu v zmysle ustanovenia § 23 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa u obžalovaného dosiahne aj uložením trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby stanovenej pri trestnom čine podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005, teda vo výmere 2 /dvoch/ rokov, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.

Určenie trvania skúšobnej doby podľa § 59 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 konajúcim súdom len na 1 (jeden) rok, je síce podľa odvolacieho súdu z hľadiska dosiahnutia účelu trestu, možné považovať za miernu predovšetkým vzhľadom na spôsob spáchania činu obžalovaným, ktorý zodpovedá vopred premyslenému konaniu, použijúc pritom iné osoby, ktoré by mali zodpovedať za záväzky v prospech poškodeného, ale aj so zreteľom na výšku spôsobenej škody ako kvalifikačného znaku podmieňujúceho stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Vzhľadom k tomu, že odvolanie

podal iba obžalovaný vo svoj prospech, sprísneniu skúšobnej doby bránila zásada uvedená v § 322 ods. 3 Tr. poriadku a to zákaz zmeny postavenia obžalovaného k horšiemu na podklade odvolania podaného v jeho prospech.

Napokon krajský súd ani vo výroku o náhrade škody, ktorým konajúci súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Q. Q. spoločne a nerozdielne škodu v sume 36.701,52 eur, nezistil také pochybenia, ktoré by spochybňovali jeho vecnú správnosť. Namietané pochybenie konajúceho súdu ohľadne nadbytočnosti gramatických pojmov „spoločne a nerozdielne“ nerobí nevykonateľným výrok o náhrade škody, keďže z neho je zrejmé, že obžalovaný má zaplatiť poškodenému presne stanovenú sumu ako náhradu škody spôsobenej mu protiprávnym konaním. Keďže ide o formálnu chybu, ktorá nemá vplyv na vykonateľnosť tohto výroku, odvolací súd ho neopravoval.

K výroku o náhrade škody odvolací súd ešte poznamenáva, že poškodený si v súlade s procesným predpisom podľa § 46 ods. 3 Tr. poriadku nárok na náhradu škody uplatnil ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní a to prostredníctvom splnomocneného zástupcu U.. E. N. v sume (cca 300 000 eur) ďaleko prevyšujúcej nárok priznaný súdom. Po uznaní, že obžalovaný je vinným zo spáchania skutku s vyčíslením spôsobeného následku, bolo povinnosťou súdu o nároku poškodeného rozhodnúť, a neexistoval tak žiadny dôvod, aby súd poškodeného s náhradou škody odkázal na občianske súdne konanie (správne na civilný proces). Konajúci súd preto postupoval v súlade s ust. § 287 ods. 1 a § 288 ods. 2 Tr. poriadku, ak o nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej konaním obžalovaného rozhodol.

Na záver odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o škode spôsobenej páchatelom trestného činu je možné v trestnom konaní v rámci tzv. adhézneho konania, aplikovať jedine a výlučne procesný predpis, ktorým je Trestný poriadok, preto neobstojí tvrdenie obhajoby, že v tomto prípade, keďže voči obžalovanému malo byť od roku 2011 vedené konkurzné konanie, sa o nároku poškodeného nemalo rozhodovať, lebo všetky konania musia byť zo zákona prerušené, čo sa týka aj adhézneho konania, ktoré je vo svojej podstate konaním občianskoprávnym o náhradu škody spôsobenej trestným činom. V rámci adhézneho konania musí súd vždy primárne vyriešiť otázku, či pri posudzovaní nároku na náhradu škody sa majú použiť hmotnoprávne ustanovenia Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce alebo iných predpisov a z nich pri dokazovaní a rozhodovaní vychádzať, ale postupuje výlučne podľa procesných ustanovení Tr. poriadku.

V podstate z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, tomuto nevyhovelo a postupom podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.